

1291 metai

Vakaris labai nemėgo karų ir kautynių. Ne todėl, kad būtų bails. Ne, bailiu Azazelio pavadinti negalėtų net pikčiausi priešai. Tiesiog žmogaus gyvybę jis laikė viena didžiausių vertybių. Su karo menu susipažinę asmenys galbūt pasakytų, kad iš Vakario nebūtų gero karvedžio. Gyvybes branginantis karvedys nesugebės priimti sunkių sprendimų ir paaukoti dalies karių, kad iškovotų lemiamą pergalę. Galbūt šie žodžiai būtų teisingi, jei kalbėtumėme apie žmogų. Tačiau Azazelis nebuvo žmogus. Nors kitų gyvybes vertino, galėdavo būti tvirtas ar net žiaurus. Štai ir dabar, ką tik pasibaigusiose tamplierių būrio kautynėse su turkais, žuvus būrio vadui, pradžioje kovojęs kaip paprastas karys – riteris, Vakaris iš karto perėmė vadovavimą ir, lydimas niekur nesitraukiančių demonų Artorijaus ir Ginčio, nuvedė saviškius tiesiai link turkų karvedžio. Kaip pesliai per balandžius Vakario įkvėpti tamplieriai perskrodė kelią per užtvėrusių musulmonų karių gretas. Mūšis buvo laimėtas. Dalis priešų žuvo, dalis paspruko, o dalis kartu su karvedžiu pateko į nelaisvę. Tuomet Vakaris ir turėjo priimti sunkų sprendimą. Palikdamas gyvą karingąjį turką, sukeltų pavojų kuriamam Dievo kario įvaizdžiui.

„Patikėk, visai nesidžiaugiau tave žudydamas, – galvojo Vakaris, žiūrėdamas į vienu kalavijo smūgiu nuridentą turkų karvedžio galvą. – Suprask, kitaip negalėjau pasielgti. Tu būtum tapęs rimta kliūtimi ateityje.“

– Meistriškas smūgis, valdove, – ištarė iki tol tylėjęs Artorijus. – Tik kodėl žudei jį pats? Galėjai liepti kariams arba mums su Ginčiu.

– Kiekvienas turi pats vykdyti ir atsakyti už sunkiausius savo sprendimus. Tai mano našta, aš ją ir privalau nešti, – atsisukęs į demonus atsiliepė Vakarīs.

Abu sargybiniai atrodė siaubingai. Nuo galvos iki kojų permirkę priešų krauju, jie traukė pagarbius aplinkinių žvilgsnius. Be abejo, jei nebūtų buvę mažiausiai septynių pėdų ūgio, banguojančiais raumenimis, išduodančiais nepaprastą fizinę jėgą, vaizdas neatrodytų toks įspūdingas, bet dabar jie kitiems riteriams atrodė kaip protėvių karžygiai, apie kuriuos vakarais prie laužo dainuojamos dainos. Retas kuris iš tamplierių galėjo pasigirti tokiomis plačiais pečiais ar galingu stotu kaip šie du, ir nė vienas net iš tolo jiems neprilygo koviniu meistriškumu. Jie pirmieji rėžėsi į darnias turkų gretas. Priešai dešimtimis krito nuo Artorijaus ir Ginčio kalavijų smūgių, kol pagaliau neatsirado nė vieno, kuris, net apimtas mūšio kvaitulio, bandytų jiems pastoti kelią. Žinoma, nepamiršo demonai ir savo svarbiausios pareigos – saugoti Vakarį. Tačiau jam apsaugos nelabai reikėjo. Nebuvo Žemėje tokio kalavijo ar kirvio, kuris galėtų jam pakenkti, o ir liepsnojančių Dangaus valdovui ištikimų angelų kalavijų Demonas gundytojas per daug nesibaimino. Žinoma, Vakarīs galėjo žūti būdamas Žemėje. Tiksliau, jo kūnas galėjo žūti. Tačiau tik nuo stipresnio už jį angelo rankos. Svarbiausia, kad tas priešininkas turėjo būti stipresnis ne fiziškai, bet valia ir mintimis. Tik įveikęs Vakarį valios dvikovoje angelas galėjo tikėtis pergalės fizinėje kovoje. Net tarp artimiausių Dangaus valdovo tarnų tokių, kurie galėtų stoti su Vakariu į dvikovą, buvo labai nedaug, o ir tie patys – per daug vertingi savo šeiminkui.

– Šauniai kovėtės. Liuciferis neklydo sakydamas, kad jūs geriausi.

– Dėkui už gerą įvertinimą šeimininke, – abu demonai pagarbiai nulenkė galvas atsakydami.

Gal iš šalies galėjo pasirodyti, kad tai tiesiog tuščias ir formalus gestas, bet tiesa buvo kitokia. Artorijus ir Gintis dar nebuvo gimę per puolusiųjų maištą. Jie gimė ir augo jau Pragare, kaip tremtinių buveinę pavadino Dangaus valdovas, tačiau Liuciferis ir Azazelis buvo jų didvyriai. Ar veikiau stabai. Tie, kuriems meldžiamasi ir už kuriuos nedvejojant atiduodama gyvybė. Demonai didžiavosi savo misija ir būtų pasiryžę verčiau leisti sukapojami nei nuvilti Vakari.

– Ką įsakysi daryti toliau?

– Paimkit dalį vyrų ir surinkit trofėjus. Pravers ateityje kaip dovanos reikiamiems asmenims. Tada nusiprauskite upelyje. Neleisiu jums tokiems grįžti į miestą. Atrodote kaip demonai, – šyptelėjo Vakarį abiem palydovams. Netrukus nuskambėjęs juokas patvirtino, kad Artorijus ir Gintis, be visa ko, apdovanoti ir neblogu humoro jausmu. – Aš einu rikiuoti karių. Trauksime atgal.

– Kalbėsitės su didžiuoju magistru? – pasidomėjo Gintis, pademonstruodamas dar ir neeilinį protą.

– Taip, – linktelėjo Vakarį. – Pats metas pasikalbėti su didžiuoju magistru. Jis privalės mane išklausti. Dabar, kai išsiskyrčiau iš kitų riterių, bus daug lengviau gauti audienciją pas jį. Užteks tik vieno pokalbio, kad jis taptų mano. Žinai, ko didysis magistras labiausia trokšta?

– Žinių? – atsiliepė Gintis.

– Išties žinių, – linktelėjo šypsodamasis Vakarį. – O žinių aš jam tikrai galiu suteikti.

Sargybiniai nusilenkė parodydami, kad viską suprato, ir negaišdami laiko ėmėsi vykdyti Vakario nurodymų. Pats Vakaris iš lėto nuėjo link jo laukiančių riterių. „Ką gi, pradžia nebloga, – pagalvojo Demonas gundytojas, apsvarstydamas nuveiktus darbus. – Mažiau kaip per mėnesį palenksiu patį tamplierių didįjį magistrą. Maniau, užtruksiu ne mažiau nei pusmetį.“

Skvarbus vėjas ir šaltis tą dieną, atrodo, veržėsi visur ir nesigailėjo nieko. Kiekvienas, kas buvo lauke, pakliūdavo į jo stingdantį glėbį. Ir nesvarbu, ar storais kailiais apsikaišęs garbingas grafas patogiose vežėčiose, ar kirvį pasičiupęs darbštus valstietis, traukiantis malkų į artimiausią mišką, – visi pajusdavo žiemos gniaužtus. Pirkiose tik nuolat deganti ugnelė gelbėdavo nuo aplinkui stūgavusių vėjų, vis besitaikančių įsibrauti pro plyšius sienose.

Visoje apylinkėje, regis, tik vieno pastato nesiekė lediniai šalčio nagai. Žinoma, pastatų vadinti ant kalvos stūksančią didingą pilį yra taip pat tikslu kaip didžiulį karo laivą pavadinti valtimi. Kad ir kaip ten būtų, svarbiausia tai, jog pilyje tuo metu buvę žmonės visiškai nejautė siautėjančios žiemos. Įstiklinti langai, bylojantys apie didžiulį savininkų turtą, nepraleido vėjo, o puikiai suderinti Rytų ir Vakarų architektūros stiliai, tiksliai apskaičiuota oro cirkuliacija ir išvedžioti ortakiai, leidžiantys mažiausiomis sąnaudomis apšildyti kambarius žiemą ir atvėsinti juos vasarą, rodė, kad pilies brėžinius kūrė aukščiausios klasės architektai. Retas grafas ar net hercogas, tegul ir valdantis ištisas provincijas, galėjo sau leisti tokią prabangą. Tačiau pilis nepriklausė nei grafui, nei

hercogui, nei pačiam Prancūzijos karaliui. Ją pasistatė ir tvirtai joje įsikūrė plačiai brolių narsa ir žygiais pagarsėjęs Tamplierių ordinas, neseniai iš Kipro persikraustęs į Prancūziją. Būtent čia vykdavo svarbiausių ordino brolių susirinkimai, kuriuose priimami sprendimai neretai nulemdavo ištisų valstybių ateitį. Būtent joje buvo sukrauti neišmatuojami ordino turtai, įgyti per šimtmečius truncančias kovas su netikėliais. Pilies rūšiai glaudė šimtus dėžių aukso luitų ir kelis kartus daugiau sidabro monetų, bet didžiausias ordino turtas buvo ne brangenybės. Labiausiai broliai vertino ir saugojo milžinišką, nuostabiai pilies rūsiuose įrengtą biblioteką, architektų išmoningai apsaugotą nuo išorinių sąlygų. Papirusai iš senosios Aleksandrijos, Babilono manuskriptai, Platono, Aristotelio ir kitų senovės Graikijos, Romos filosofų raštai, atrodo, čia buvo sukaupta visa tūkstančius metų sieianti rašytinė žmonijos išmintis. Didysis Tamplierių ordino magistras Žakas de Molė buvo smalsus žmogus. Tiesą sakant, jis buvo labiau mokslininkas negu karys, nors drąsos taip pat nestokojo. Ištisas paras, dar būdamas vienas iš aukštesnių ordino brolių, de Molė tūnodavo bibliotekoje ir po kruopelytę rinkdavo amžiams bėgant pražuvusias žinias. Dabar, tapęs didžiuoju ordino magistru ir pats parašęs tris knygas, atskleidžiančias pamirštas filosofines, o kai kada ir technines idėjas, Žakas de Molė galvojo, kad nesugebėjo atskleisti tik dviejų paslapčių...

„Negi tai tiesa? – niekaip neatsitokėjo po pokalbio su neseniai prie ordino prisijungusiu, bet jau išgarsėjusiu grafu Vakariu, magistras. – Negi turiu galimybę atskleisti tai, kas atrodė amžiams prarasta? O gal grafas melavo? Gal čia tik būdas įgyti mano pasitikėjimą? Nemanau, įrodymai labai svarūs.“ Žakas dar ir dar peržiūrėjo senuosius pergamentus su ištraukomis iš pirmosios

Biblijos. „Nemanau, kad tai klastotė.“ Labiausiai magistro akį traukė senas, tik po Kristaus gimimo parašytas manuskriptas su detaliu Šventojo Gralio ir jo galimybių aprašymu. „Tik pamanyk. Rašoma, kad Šventasis Gralis buvo medicininis įrenginys, skirtas atkurti, atjauninti nykstantį žmogaus kūną. Bet juk tatai reiškia amžiną jaunystę ir išsigelbėjimą nuo visų ligų.“ Vien dėl geležinės savitvardos magistras nepradėjo šaukti pagautas džiaugsmo. „Ir visa tai brolis Vakaris siūlo atgabenti man!“ – toliau mintijo jis, apžiūrinėdamas senovinį žemėlapi. Jame, taip tvirtino Vakaris, nurodyta pirmosios Biblijos ir Šventojo Gralio slėptuvė, kurią įrengė pirmieji krikščionys netrukus po to, kai didžioji dalis Bažnyčios valdovų pasidavė Romos imperatoriui ir ėmė persekioti nesutikusius išduoti tikėjimo. „Keisti šitie grafo žodžiai, bet, jaučiu, jie teisingi. Apsisprendžiau: duosiu jam kelis brolius į pagalbą ir leisiu vykti atgabenti šių neįkainuojamų lobių“, – mąstė toliau magistras, net neįtardamas, kad Vakaris palenkė jo valią labai subtiliai, neišsiduodamas Dangaus valdovo tarnams, ir jau tapo faktiniu ordino valdovu.

„Kažin, kodėl mano asmeninis sekretorius taip persigando išvydęs grafą?“ – svarstė magistras. Prisiminė, kaip perbalo garšiausias ordino karys ir kokia baime nušvito jo akys, kai užėjęs į magistro kabinetą pastebėjo priešais Žaką de Molė sėdintį Vakari. „Regis, sekretorius pažino grafą. Bet iš kur galėtų?“ Magistras net neįtarė, kad vienas iš Dangaus valdovo šnipų, pusiau angelas, tarnavęs jam kaip sekretorius ir asmens sargybinis, iš tiesų atpažino Demoną gundytoją. Maža to, pažvelgęs į Vakario akis, jis suprato esąs ne tik išaiškintas, bet ir tai, kad gyventi jam beliko ne ilgiau, kol Demonas gundytojas baigs pokalbį su magistru. Pusiau angelas net nebegalvojo apie kovą ar išsigelbėjimą. Jis įvertino savo

jėgas ir puikiai suvokė Vakario galimybes. Svarbiausias jo likusio gyvenimo tikslas – pranešti naujieną vieninteliam tikram angelui Žemėje, Dangaus valdovo atsiųstam šnipinėti Romos popiežių ir nukreipti Bažnyčią reikiama kryptimi. Magistro sekretorius turėjo nusigauti į priešingą pilies dalį, kuo toliau nuo Demono gundytojo, kad nebesiektų šio įtaka, ir mintimis susisiekti su angelu. Neįtarė ordino magistras ir to, kad kaip tik tuo metu, jam svarstant apie Vakario pasiūlymą, staigus Ginčio kalavijo smūgis nurideno sekretoriaus galvą nuo pečių. Negalima pasakyti, kad sekretorius nespriešino. Būdamas kelis kartus greitesnis ir stipresnis už žmones, jis stojo į kovą su demonu ir priešinosi, veikiau bandė priešintis. Kova netruko ir dešimties sekundžių. Keletas žaibiškų Ginčio smūgių, apgaulingas judesys ir beveik nepastebimas kirtis nutraukė sekretoriaus, taip ir nespėjusio pranešti naujienos tikram angelui, žemiškąją kelionę.

Sukrėtimas nusiūgo, ir Liutauras pasijuto gerokai laisviau. Ne, jokios abejonės, pasakotojas kalba tiesą. Nežinia kodėl tikėjo viskuo, kas buvo pasakojama, nors negalima sakyti, kad Liutauras buvo naivuolis ar labai patiklus. Pasakotojo išvaizdos pokyčiai ir galią spinduliuojanti esybė akivaizdžiai rodė, kad teisininkas susidūrė su kažin kuo nežinomu ir sunkiai paaiškinamu. O pasakojimas buvo ne keistesnis už Liutauro regėtus vaizdinius ir išties galėjo būti tikras. Bėgant minutėms jis visai atsipalaidavo ir įsitraukė į pokalbį, kartkartėmis pasitikslindamas kokią nors pasakotojo praleistą detalę.

– Tikrai pavyko rasti Šventąjį Gralį ir pirmąją Bibliją? – gyvai pasiteiravo Liutauras, pajutęs, kad pasakotojas ketina praleisti kecionę ir tęsti nuo įvykių 1295 metais po Kristaus.

– Žinoma, – linktelėjo nepažįstamasis. – Nebuvo sunku. Visų pirma todėl, kad dar IV amžiaus pradžioje juos paslėpė mūsų agentai. Reikia nepamiršti, kad Šaltasis karas tarp Pragaro ir Rojaus vyko dešimtis tūkstančių metų. Ypač jis sustiprėjo tada, kai Rojaus agentai sukūrė judaizmą, pradėjo jį skiepyti tarp izraelitų ir griauti šios kadaise išdidžios tautos tradicijas ir kultūrą, o mes, suprasdami visą pavojų, stengėmės tam priešintis. O ir anksčiau Rojus sumąstydavo tai vieną, tai kitą protus drumsčiančią religiją, kuri žmones paversdavo tik jokio kritinio mąstymo neturinčiais padarais su vienintele paskirtimi – atiduoti savo dvasinę energiją Rojaus reikmėms. Žmonijos istorija siekia bent keturis šimtus tūkstančių Žemės metų ir beveik visą tą laiką mes tarpusavyje kovojome. Žinoma, ne taip akivaizdžiai kaip nuo XIII amžiaus. Galbūt suklydome anksčiau vengdami atviros kovos? Tačiau dabar nieko nebepakeisi. Mums nepavyko ne tik sustabdyti judaizmo, bet ir užkirsti kelio krikščionybės atsiradimui ir vėlesniam jos išsigimimui, privedusiam prie islamo atsiradimo.

– O kaip reagavo didysis magistras, kai buvo pargabenti rasti tieji daiktai?

– O kaip pats manai? Kaip gali reaguoti žmogus, įgavęs galimybę būti amžinai jaunas bei įrodymus, kad esama Bažnyčia iškreipė tikėjimo tiesas? Jis tapo aršiu, nors ir slaptu, Romos Šventojo sosto priešininku. Turiu pasakyti, ne jis vienas. Iki 1312 metų buvau užvaldęs beveik visų ordino brolių protus ir sielas, tai padariau su minimalia mentaline įtaka. Stebėtina, ką gali padaryti laiku pateikti įrodymai ir nurodytas didingas, šventas tikslas. Dar vienas

kitas dešimtmetis ir ordinas būtų tapęs rimta karine jėga ir įkūręs savo valstybę, o vėliau paskelbęs šūkį atkurti tikrąją krikščionybę ir karą apsišaukėlei bažnyčiai. Tokia įvykių eiga buvo labai reali ir daug ką galėjo pakeisti vėlesnėje istorijoje, jei ne mano lemtinga klaida vertinant ordino pasirengimą ir jei nebūtų tekę neplanuotai ieškoti sąjungininkų, viskas tikrai galėjo būti kitaip. Vėliau jau nieko nebegalėjau padaryti ir teko daug ką pradėti iš naujo. Bet papasakosiu apie viską nuosekliai.